

Men hvis man vil ind paa en virkelig alvorlig Forhandling, som kan føre til et positivt Resultat, maa man følge de Tanker, jeg her har gjort mig til Talsmand for, man maa opgive Casino-Projektet. Til Trøst for mig ser jeg, at dette Teater kan sælges igen, man kan endogsaa tjene Penge paa det, saa Staten risikerer ikke noget, de 900 000 Kr. kan man faa ind igen ved at realisere. Det kan maaske se noget underligt ud, at man køber et Teater for atter at sælge det. Men jeg gør opmærksom paa, at det har sin egen Forhistorie. Rigsdagen har ikke haft Sagen til Beslutning, det er gennem Finansudvalgene. Ministeren har faaet Tilladelse til, at Købet kunde finde Sted. Teatret er købt, og det erkender vi, Finansudvalgene har givet deres Samtykke, men saa vidt mig bekendt har Medlemmerne af Finansudvalgene, i alt Fald de, jeg har talt med, forbeholdt sig al mulig Frihed, har ikke bundet sig til nogen bestemt Plan i saa Henseende. Og der blev paalagt Tavshedspligt. Det er et nyt System, man har indført: ogsaa naar Regeringen forhandler med Finansudvalgene, skal Medlemmerne tie stille med det. Jeg saa først i Bladene til min store Forundring, at Staten havde købt Casino, og siden har jeg faaet Underretning om, hvordan det er gaaet til. Jeg antager dog ikke, Finansudvalgene vil føle sig desavouerede eller krænkede, fordi man nu skyder det Projekt til Side og siger: Det er for dyrt, det er umuligt at faa gennemført. Under de nuværende Forhold, hvor Staten stadig skal se efter nye Skatter, gaar det ikke an at sige til Skatteyderne i Danmark: Nu skal I af med 7—8 Mill. Kr., for at der i København kan opføres 3 Scener, der skal ledes af Staten, med Statsunderstøttelse. Jeg tror ikke, det gaar an. Jeg gad se de Rigsdagsmænd, som har Mod til at gaa ud til Vælgerne og stille det Krav til dem, at de foruden Skatterne skulde betale 8 Mill. Kr. til dette specielle Ojemed. Men derfor maa det ikke hindre os, der ser, at Tilstanden paa det kongelige Teater er uforsvarlig, og mener, at den Midlertidighedstilstand, Teatret har været underkastet i 16 Aar fra 1903, nu maa høre op, i at arbejde paa, at der skabes ordnede Forhold. Der-

for henstiller jeg paa Venstres Vegne, at man gaar den af mig antydede Vej: at forsøge paa at faa oprettet en Scene for det reciterende Skuespil ved Siden af den Scene, vi nu har paa det kongelige Teater, saa man kan bevare de tre Kunstarter under samme Ledelse og under samme Tag uden at anvende saa mange Penge, 1 800 000 Kr., som der er projekteret til fuldstændig at omkalfatre den Scene, vi nu har, og som egner sig baade for Ballet og Opera og for de store Dramaer, hvor de forskellige Kunstarter er sammenknyttede med hinanden. Lad os tage den Sag ganske praktisk, roligt og fornuftigt, saa er det mit Haab, at vi kan komme til uden alt for store Udgifter at faa det Ønske opfyldt, som mange har næret, nemlig at faa en Dobbeltscene med Bistand udefra. Det skal man ikke genere sig for. Kunde man i 1870 modtage en halv Million fra Københavns Kommune, hvorfor skulde saa ikke Københavns og Frederiksberg Kommuner, hvis Beboere fremfor andre Mennesker her i dette Land har rigelig Adgang til at nyde godt af det kongelige Teaters Værker og alt, hvad der opføres der, baade af Skuespil, Musik og Sang, kunne give Bidrag igen? Er der nogen Landsdel, der er favoriseret i saa Henseende, er det København og Frederiksberg. Men jeg har ogsaa Tillid til, at det maa kunne lykkes, ligesom det lykkedes i 1870. Ad den Vej kan man for en rimelig Betaling af Statskassen faa det, man ønsker, tilvejebragt paa en Maade, som man kan anse for at være fuldt forsvarlig.

A. C. Meyer: Enhver Familie har sit Smertens Barn, ja, der kan somme Tider være et Par Stykker i en Familie, og Staten har ogsaa sit, nemlig det kongelige Teater, som har været paa Dagsordenen i alle de Aar, jeg mindes, endogsaa før den Tid, jeg kom ind i Rigsdagen, hvilket nu er 24 Aar siden. Der maa altsaa være noget ved det kongelige Teater, som ikke er rigtigt, siden man ikke kan faa denne Sag bragt i Orden, saaledes at Staten baade økonomisk og kunstnerisk set kan være tjent med Opretholdelsen af Institutionen. Nu har der imidlertid under hele Krigen været gan-